Kilencedik üzenet

Krisztus páratlan drágaságának
látása, megtapasztalása, élvezete és kifejeződése
a valódi gyülekezeti életért

Igeolvasmány: 1Pt 1,7. 19; 2,4. 6-7; 3,4; 2Pt 1,1. 4

I. A Krisztusban hívők értékről alkotott felfogásában változásnak kéne bekövetkeznie – Mt 23,16-26; 1Sám 16,7; Lk 16,15; 9,54-56; 1Pt 3,4; Fil 3,7-8:

A. A hívők számára az értékről alkotott helyénvaló felfogás abban látható, ahogyan ők értékelik és felbecsülik Krisztus és az Ő teljes megmentése következő szempontjait:

1. Az értékelésük az Úr Jézusról mint a fő szegletkőről a gyülekezet felépítéséhez – Zsolt 118,22; 1Pt 2,7.
2. Az értékelésük az Úr Jézusról a rokonaikkal összehasonlítva – Mt 10,37-38; Lk 18,26-30; 1Pt 1,1. 17; 2,11a.
3. Az értékelésük Krisztusról mint az igazságos ítélet kincséről földi kinccsel összehasonlítva – Jób 22,23-28; Mt 12,18-21; Ésa 42,1-4; 1Pt 1,18-20.
4. Az értékelésük Krisztus ismeretéről minden mással összehasonlítva – 8. vers; 2Pt 1,2-3. 8; 2,20; 3,18.
5. Szükségünk van egy látásra annak meglátásához, hogy az Új Jeruzsálem az Ő megváltottjaiba bemunkálódott és velük egybeszerkesztett Háromegy Isten, Isteni Háromság, mint három alapvető tényező egy csodás kincsszerkezetként az egész Biblia konklúziójául – az arany mint a város alapja Istent az Atyát jelképezi; a gyöngyök mint a város kapui Istent a Fiút jelképezik; és a város jáspis fala Istent a Szellemet jelképezi – Jel 21,18-21; vö. 1Kor 3,12.

B. Meg kell kérnünk az Urat, hogy adjon világosságot nekünk, és így legyen egy alapos változás az értékről alkotott felfogásunkban, hogy állandóan Krisztust és mindazt válasszuk, ami Ő mint a mi „szuper-kiváló" osztályrészünk – Márk 9,7-8; 2Kor 2,10; 4,7; 1Pt 1,8.

C. „Ha előhozod az értékest az értéktelenből, mintegy az Én szám leszel" – Jer 15,19 [Káldi neovulgáta]; vö. 16. vers:

1. Az Úr szavait nagyobb becsben kell tartanunk a kiadagolt ételünknél, megízlelve az Urat az Ő igéjében mint a tápláló tejjel és friss mézzel folyó jó föld valóságát, hogy azt szétosszuk Isten népének az ő teljes megmentésükhöz – Jób 23,12; 1Pt 2,2-5; Zsolt 119,103; 5Móz 8,8; Én 4,11a.
2. Az Úr szavait nagyobb becsben kell tartanunk minden földi gazdagságnál, hogy Isten orákulumait szólhassuk, és így szétosszuk Krisztus kikutathatatlan gazdagságát mint Isten sokféle kegyelmét – Zsolt 119,72. 9-16; Ef 3,8; 2Kor 6,10; 1Pt 4,10-11.

II. Péter látta, hogy Krisztus Maga a drágaság az Ő hívői számára – 2,7 [Kecskeméthy]; vö. Fil 3,8:

A. Pétert az Úr oly mértékben elbűvölte (vonzotta és rabul ejtette), hogy habár sokszor részesült dorgálásban az Úrtól, és csúfos kudarcot vallott, ő továbbra is követte az Urat mint a Pásztorát egészen az ő mártíromságáig – Lk 5,8-11; Márk 14,67-72; 16,7; Jn 21,15-22; 2Pt 1,14-15:

1. Péter felismerte, hogy ő, Jakab és János a legmagasabb fokú beavatásba nyertek bebocsátást az Úr elváltozásakor, lehetővé vált számukra, hogy az Ő fenségének beavatott nézői legyenek – 16-18. vers; vö. 1Pt 5,1.
2. A mennybemenetelében Krisztus „a Fenséges [Károli: dicsőséges]" – Ő az Istenünk és Megmentőnk (2Pt 1,1), valamint mindenek Ura (1Pt 3,22; Csel 2,36) mint a Bíránk, a Törvényhozónk és a Királyunk Isten kormányzatában (Ésa 33,21-22), hogy kitöltse Magát belénk, és így az élvezetünk legyen a teljes megmentésünkhöz (Jel 22,1).

B. A becses kő Isten épületéhez Krisztus Maga – 1Pt 2,4. 6-8.

C. Krisztus drága vére megváltott minket a hiábavaló életünkből – 1,14. 18-19.

D. A becses és igen nagy ígéretekkel ajándékozott meg minket az Istenünk és Megmentőnk, Jézus Krisztus – 2Pt 1,1. 4; vö. Ésa 42,6; Héb 8,8-12:
   1. Az Úr drága nevének hívása által mi iszunk Őbelőle mint a megmentés poharából, élvezve Őt mint Isten összes becses és igen nagy ígéretének valóságát Isten épületének céljáért – Csel 4,10-12; Zsolt 116,12-13.
   2. Ezek a becses ígéretek Isten igéjében testesülnek meg; az ígéretek ima-olvasása által mi részesülünk az isteni természetből, és élvezzük azt, hogy növekedhessünk és fejlődhessünk az életben az élet érettségére, hogy élvezzük az Urunk és Megmentő Jézus Krisztusunk örök királyságába való gazdag bemenetelt – 2Pt 1,4-11.

E. Isten minden hívőnek egyenlően drága hitet juttatott – 1. vers; Róm 12,3.

F. A hitünk becses kipróbálása szenvedések útján érkező különféle próbatételek által történik meg – 1Pt 1,6-7.

III. A látást a dicsőségben lévő Krisztusról Ésaiás a levertségében látta meg – Ésa 6,1-8; vö. 5,20; 22,1; 2Krón 26,1-5:

A. A gonosz időt Ésaiás napjai alatt az Úr figyelmeztető szavai által látjuk – „Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!" – Ésa 5,20.

B. Isten választott és szeretett népének lázadása, vétkei és romlottsága ellenére Krisztus, mint az Úr, a Király, a Seregek Ura, még mindig dicsőségben ül egy magas és felemelt trónon – 6,1-5; JerSir 5,19; Jel 22,1.

C. Az, akit Ésaiás látott, Krisztus volt – Ésa 6,5b; Jn 12,38-41:
   1. János, a beszámolójában Krisztus földi életviteléről és munkálkodásáról, azt mondta, hogy Ésaiás „látá az Ő dicsőségét; és beszéle Őfelőle" – 41. vers.
   2. Ahhoz, hogy meglássuk a látást a dicsőséges, trónra emelt Krisztusról, figyelnünk kell Ésaiás figyelmeztető szavára (Ésa 6,9-10) úgy, hogy a szellemünket gyakoroljuk, és így imádkozunk, hogy az Úr nyissa meg belső szemeinket, lágyítsa meg szívünket, és őrizze meg a szívünket Őhozzá fordulva, hogy részesülhessünk az Ő belső, a vakságunkat és betegségünket meggyógyító munkájából (Jn 12,40; Mt 13,14-17; Csel 28,25-27; Jel 3,18; 4,2; 2Kor 3,16-18).

D. Krisztus hosszú palástja az Ő ragyogását jelképezi az Ő erényeiben, ami főként az Ő emberi mivoltában és az emberi mivoltán keresztül fejeződött ki; hogy Krisztus hosszú palástot viselt, azt mutatja, hogy Ésaiásnak egy ember képében jelent meg; Krisztus nem más, mint az emberi erényeiben kifejeződő isteni dicsőséggel trónoló Isten-ember – Ésa 6,1; vö. Ezék 1,26. 22; Csel 2,36; Héb 2,9a.

E. Ésaiás Krisztust az Ő szentségében látta, amely az Ő igazságosságán alapul – Ésa 6,2-3:
   1. A szeráfok Krisztusnak, a Háromegy Isten megtestesítőjének, szentségét jelképezik vagy képviselik; ők Krisztus szentségéért álltak ott.
   2. Krisztus szentsége az Ő igazságosságán alapul; mivel Krisztus mindig igazságos volt, Ő megszentelt, elkülönült, volt a közönséges emberektől – 5,16.

F. Annak eredményeként, hogy meglátta ezt a látást, Ésaiás megszűnt, vége lett neki – felismerte, hogy ő olyan ember, akinek az ajka tisztátalan, és tisztátalan ajkú nép között lakik – 6,5:
   1. Az újtestamentumi értelemben Istennek a meglátása egyenlő Isten elnyerésével; amikor elnyerjük Istent, akkor az azt jelenti, hogy befogadjuk Istent az elemében, az életében és a természetében, hogy alkatilag Istennel épülhessünk fel – vö. 1Móz 13,14-15; Gal 3,14; Mt 5,8.
   2. Istennek a meglátása átformál minket, mert Isten meglátásával elnyerjük Istent, és az Ő elemét magunkba fogadjuk, a mi régi elemünk pedig eltávolításra kerül; ez a metabolikus folyamat az átformálódás – 2Kor 3,16 – 4,1; Róm 12,2; Fil 3,8.
   3. Minél többet látjuk Istent, minél inkább megismerjük Istent, és minél jobban szeretjük Istent, annál inkább iszonyodunk magunktól, és annál inkább megtagadjuk önmagunkat – Jób 42,5-6; Mt 16,24; Lk 9,23; 14,26.

G. Miután Ésaiás felismerte, hogy tisztátalan, az egyik szeráf, aki Isten szentségét jelképezi, az oltárról vett parázzsal megtisztította őt:

1. Ennek a parázsnak az alkalmazása az egyik szeráf által a hatékonyságát jelképezi Krisztus megváltásának, amit a kereszten végzett el, és amit „a Szellem, a Szent" alkalmaz az Ő ítélő, égető és megszentelő erejében – Ésa 6,6-7; 4,4; vö. Lk 12,49; Jel 4,5.
2. Istennek a meglátása Isten általi megtisztuláshoz és megtisztításhoz vezet, és az Isten általi megtisztítás azt eredményezi, hogy Isten elküld minket, hogy az Ő választott népét abba az állapotba hozzuk, amelyben Krisztust élik, hogy kifejezzék Őt a dicsőségében, átitatódjanak a szentségével, és az Ő igazságosságában éljenek – Ésa 6,6-8; 1Jn 1,7-9; Csel 13,47; Fil 1,21a.

IV. A látás a kiváló Krisztusról, aki Dánielnek az Ő páratlan drágaságában emberként jelent meg, Dániel értékelésére, vigasztalására, bátorítására és megszilárdítására volt – Dán 10,4-9:

A. Krisztus Papként jelent meg az Ő emberi mivoltában, amit a gyolcs köntös jelképez, hogy gondoskodjon a választott népéről a fogságukban – 5a. vers; 2Móz 28,31-35.

B. Krisztus a királyi hivatalában jelent meg az Ő isteni mivoltában, amit az arany öv jelképez, hogy uralkodjon minden nép felett – Dán 10,5b.

C. A népe méltánylására Krisztus a drágaságában és méltóságában jelent meg, ahogyan azt testének társiskőhöz való hasonlósága jelképezi; a *társiskő* szó héberül kékeszöld vagy sárga drágakőre utalhat, amely azt jelképezi, hogy Krisztus az Ő megtestesülésében isteni (sárga), élettel teli (zöld) és mennyei (kék) – 6a. vers.

D. Krisztus továbbá a fényességében jelent meg, hogy ragyogjon a nép fölött, amit ezt arcának villámhoz hasonló megjelenése mutatja (6b. vers), valamint a megvilágosító tekintetével, hogy kutasson és ítélkezzen, amit szemeinek égő szövétnekekhez való hasonlósága jelez (6c. vers).

E. Krisztus Dánielnek az Ő munkája és haladása csillogásában jelent meg, ahogyan azt karjainak és lábainak csiszolt réz csillámához való hasonlósága jelképezi – 6d. vers [Kecskeméthy].

F. Krisztus az erős beszédében jelent meg, hogy elítélje a népet, amit szavai hangjának egy sokaság zúgásához való hasonlósága jelképez (6e. vers):

1. Az egész világhelyzet a mennyek uralma alatt áll a mennyek Istene által, hogy Krisztusnak adja minden dologban a legelőkelőbb helyet, hogy elérje, hogy Krisztusé legyen az első hely mindenben – 2,34-35; 7,9-10; 4,34-35; Kol 1,15. 18; Jel 2,4-5.
2. Krisztusnak kell rendelkeznie az első hellyel, a legelőkelőbb hellyel, a személyes univerzumunkban; ma Krisztusnak, a Legelőkelőbbnek, kell lennie a gyülekezeti életünk, családi életünk és mindennapi életünk központiságának és egyetemességének – Kol 1,17b. 18b; 3,17; 1Kor 10,31.
3. Az Ő mennyei uralma alatt Isten a környezetet használja arra, hogy Krisztust a központisággá (az elsővé) és az egyetemességgé (mindenné) tegye számunkra – Róm 8,28; Kol 1,18. 27; 3,4. 10-11.
4. Mint azok, akiket Isten választott ki, hogy az Ő népe legyünk Krisztus első helyéért, mi Isten mennyei uralma alatt vagyunk, ami arra irányul, hogy Krisztust a legelőkelőbbé tegye, elérje, hogy Övé legyen az első hely mindenben – Dán 4,26b. 35; Kol 1,18; 3,4. 10-11; Zsolt 27,4.

V. Meg kell váltanunk az időt ahhoz, hogy élvezzük Krisztust mint Isten páratlan drágaságát, hogy alkatilag felépülhessünk Vele, és így a drágaság emberei [a Dániel könyvéből hivatkozott versek angol fordítása alapján] lehessünk mint az Ő személyes kincse; amint az Ő drága jelenlétében élünk, élvezve Őt mint az osztályrészünket, sőt amint Ő élvez minket mint a kincsét, Ő beépíti Magát belénk, hogy a szellemi házává és az Ő szent és királyi papságává tegyen minket az Ő szíve vágyának megvalósításához – 1Pt 3,4; Dán 9,23; 10,11. 19; 2Kor 2,10; Zsolt 16,5; 2Móz 19,4-6; 1Pt 2,1-9; 2Pt 3,8. 11-12.

© 2025 Living Stream Ministry